

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

ascensus per Christi animam. 15

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

sum est, ad emundandū ea, quæ post baptismum peccata cōmissimus, atq; per illud veniā perere de abusione baptismi & quinq; sensum nostrorum, ipsumq; rogare, vī hos eisdem sensus nostros mūdare, & subter spineā coronā suam cōcludere, & in suo nos sanguine baptizare velit, vīq; intra nos habitare, & corporalē naturā nostrā abscondere, & in suam humanam naturam transformare, sicq; ab omni tētatione inimici in suo abscondere tabernaculo dignetur. Et in hoc sensualis ac inferior homo noster in gradū suum per Christi corpus ascendit, & iā in pede montis cōsistit, nec in hac vita vltterius procedere valet. Et ideo semp quasi incipiētes sumus, et ad exemplū humanitatis Chrī, q̄ semp erat bonis actib; intēta, in actiua vita p̄sistere necesse habemus.

Qualiter secūdo loco per alteram scalam, quæ est tristissima Christi anima, ascendere debeamus. Cap. XV.

Scala deinde secunda, per quam ad montis introitū ascenditur, est Christi anima, q̄ sic erat interiori passione ac dolore perfusa, vī in interiori illa cruce p̄ amore in omnibus viribus suis magna vi extensa esset vīq; ad altitudinem cœli, profundum inferni, & latitudinem ac longitudinem terræ. Etenim quanta fuerit interior ista dñi afflictio, in solo duntaxat vitæ libro scriptum est, qui signatus est sigillis septem, quem nemo aperire potest, nisi agnus qui sedet in throno. Qualiter vero liber iste omni amoris animæ aperitur & sentiri datur, literis exprimi nō potest. Etenim interior illa poena, in qua Christiana anima crucifixa atq; distēta fuit, tā incōpara-

LIBER II.

parabiliter maior erat omni externo cruciatu illius, quod coelum maius est terra. Exterior quidem poena ineffabiliter magna erat, sed interior poenatao indicibiliter maior erat, quanto plus animas, quam corpora diligebat. Etenim animae suae vulnera incomparabiliter maiora, ampliora profundioraque erant, et multo amplius superabundantem amorem ac misericordiam, quam vulnera corporis sui sanguinem seaturiebant. Clamor animae suae penetravit latentem abyssum magno sonitu gemitum ac lachrymarum super infatuatis animabus multis amorosis atque attractivis verbis. Porro, paupertas ac derelictio animae suae tanta erat, ut nullam sustentationem, nullum nutrimentum, nullamque a sua divinitate consolationem haberet. Pendebat autem nudus, et a sua divinitate et ab omnibus animabus derelictus, cum raptis venis amoris et contractis membris aversa a se animas, ita ut nullam animam haberet, in qua caput suum reclinare, aut sitibundam animam suam refrigerare potuisset. Ideoque miserabiliter quidem exterius, sed multo miserabilius atque altius vociferabatur interius, dicens: Deus meus, Deus meus, ut quod dereliquisti me? O igitur anima nobilis, ruminata quaeso, et attende clamorem istum, et faciet te tam teipsam quam creata omnia pro amore suo relinquere, qui tam miserabiliter derelictus fuit, eo quod tu ipsum reliqueras. Vide autem, qualiter bis Deum vocet. Primo siquidem, Deus meus dicendo, hoc voluit insinuare, quasi diceret: Omnipotens Deus, quomodo iam in tantum vinci te permittis ab amore animarum, ut me, quem tam inestimabiliter amas, sic penitus deseras, meque pro eis redimedis loco pignoris exponas? O amor, quanta est vis tua, quam potentissimum Deum sic flectere et sauciare, & ve

P iiiij lut

MARGARITAE EVANG.

lut ebrium amore largius manare facere potes.
¶ Porro, secundo loco dicēdo: Deus meus in cer-
 us ad aīam clamat, quasi dicens: O aīa nobilis, q̄
 ad meā facta imaginē per gratiā, Deus, filia, so-
 ror et spōsa mea existis, in cuius me imagine v-
 niui atq; inclusi, cū qua fœdus perpetuū inq; ad
 tecū æternaliter manendū, q̄ mihi tā similis es,
 quamq; tam vehementissime diligo, quare me
 dereliquisti? Ecce sequor te etiā in infernū. O quo-
 ties volui te congregare sub alas meas, sed heu
 spretis æternis delicijs, transitorijs vilibusq; in-
 hæres. Ideoque sitiuit te anima mea, vt te ex fon-
 te viuo potare possem. Reuertere quæso ad me,
 & cessabit omnis dolor meus. Etenim cor meū
 apertum est, & ianuam vitæ reseraui tibi, lo-
 cumque preparauī: Ministri quoq; mei oēs te ex-
 pectant. Ecce sto brachijs amoris ac desiderij ex-
 pansis, desiderās te amplexari, & cordi meo for-
 titer applicare (quatenus æstus amoris mei sen-
 tire queas) teq; vestimento pulchritudinis meæ
 induere et velut sponsam exornare, teque mecū,
 qui sum pater spirituum, vnum efficere spiri-
 tum. **¶** O pater, in manus tuas cōmendo spiritū
 meum. O summa potentia patris, in tuam sapi-
 entia ac bonitatem, & me & spiritus ac animas
 oēs, q̄ per meam passionē saluātur, cōmendo, vt
 eas seruare in manibus tuis, easq; vnū tecū effice-
 re spūm (sicut & nos vnū sumus) digneris, quate-
 nus in eis vitā ac passionē meā valeam renoua-
 re. Postq; igitur anima istud plene intelligere incli-
 pit, omnibus se viribus suis erigit, & seipsam in
 interiori cruce extendit, & comprimit totis vi-
 ribus adhærere sponso suo, eum sequi desiderās,
 seq; totam offerens ac resignās, vt eam pro suo
 deside

desiderio possidere ac regere possit. Et hic anima per Christi animam ad alterum vitæ spiritualis gradum vsque ad montis introitum ascendit.

De impedimentis, quæ cauere quisque debet in ascensu suo. Cap. XVI.

Porro, ob naturæ infirmitatem, quæ istam animæ cruce[m] ferre non posset, inferior homo ad ista accedere non valet. Enimvero, si cor humanum inhibere vellet illud quo perfusa est anima, quodque in ea agitur, ipsum tabescere & deficere oporteret, atque per hoc in ascensu suo anima remoraretur, & spiritus introitum amitteret, atque inferior homo ab actionis suæ profectu impediretur. Cauere proinde quisque sibi debet ab impetu violento cordis atque naturæ, qui profecto de pede montis, id est, a conformitate humanitatis Christi deijceret, & in noxiam naturam propelleret, in qua sane æterna perditio consistit. Prudenter itaque hic agendum est, & consilium petendum ab incolis montis illius: qui tamen pauci sunt, licet plurimi sint vocati. Quia videlicet nemo sui vult periculum facere, ac seipsum abnegare, in quo tamen immensa salus ac vita æterna consistit. Et quicquid hic mereri negligimus, illo postmodum æternaliter carere oportebit. ¶ Proinde, naturam tuam, id est, hominem inferiorem, in Christi duntaxat humanitatem ascendere, ibique manere atque cum ipso ambulare, operari, discere, dimittere, pati, mori ac viuere finas. Animam vero tuam cum ipsius anima in vitam spiritualem conscendere, & spiritum tuum cum ipsius spiritu in super-

P v essen-